

Mun pojan tarina (ja ehkä vähän munkin)

Kirjoittanut nimimerkki Obladi Oblada

Mun täytyy kertoa mun pojan tarina. Se kun ei itte enää voi. Tää on niin liikuttava. Em määkään uskonu tällain vetisteleväni, vanha luupää juntti, mutta kun nää asiat nousee pintaan, niin ei näille kyynelillekään mitään voi. Kaikki menee vaan niin kuin menee. Vuodet kuluu ettei huomaakkaan. Nyt kun muistelee sitä, kun poika oli pieni, tuntuu, että siitä olis ikuisuus. Kaikki on muuttunut, vaimo, Hervanta, poika, mää.

Kyyhkysestä mää sitä aina hain. Niin, kun muija käski. Kyllä muija tiesi, että ellei se käskis, se olis jääny sinne. Niin kun kerran jäikin. Mä oli jäänyt Hämyyn Pirttiin suustani kiinni, –kaljalasiin ja kavereihin. Kyyhkysessä oli vuorotyöläisten kakaroita, joten Jesse saatto jäädä sinne siks aikaa että ne sai selviteltyä asiaa. Vaimo oli kans humputtelemassa jossain ja jostain ne tiesi soittaa Hämyyn. Mää lähdin yhdentoista aikaan sitä hakeen, mutta ei ne antanut sitä enää mulle. Olin kuulemma kännissä. Olim mää varmaan sitäkin mut enemmän mää olin vaan vihanen. Multa jäi nimittäin biljardimatsi Dööti-Harryn kanssa kesken ja mää olin juur saanut pummattua Ekiltä täyden kaljan, kun Sami otti sen multa pois ja sano että nyt lähdet poikaas hakeen.

Ei mutta pojastahan mun piti puhua. Se kasvo ja kasvo. Koulun se selvitti kai jotenkin. Sielt ei tullu mitään ihmeempää. Em mää käyny koskaan vanhempainilloissa tai muissa. Kerran olin joulujuhlassa. Olin hirveessä krapulassa ja mulla ei mikään pysyny sisässä. Juhlasali oli ihan täys ja siel alko jo ilma kuumeneen. Väkee tungeksi

ympäriinsä ja aina minne mää menin, jengi veti hajurakoo meikäläiseen. Määhän olin tullu suoraan Makelta, missä me oltiin ryypätty koko yö. Em mää Jesseä olis sen lapsuuden aikana nähnytkään, ellei mun muija olis uskonu muhun. Em mää tajua, miten se jakso. Ei kai se jaksanutkaan. Mutta se ei jättäny mua, –viä silloin, ja sillä mää sen pojankin elämässä sain olla sen minkä sain.

No, poika kävi riparit ja kaikki. Hervannan kirkkoon mää en sentään kehdannut tulla. Mieti nyt kun poika olis hiippaillu siel valkosessa alpassa ja isä markan perperissä. Siin olis ollu liian suuri kontrasti. Tehköön tilinsä sen Jumalan kanssa keskenään ja olihan siellä sen mutsi. Se oli vaan niin jotenkin törkeetä, kun mä olin juur laulamassa karaokessa Pettäjän tietä, kun muija soitti, että tu ny edes rippikahveille. Jätin väliin. Mää lauloin vielä monta piisiä.

Kai sillä jotain vaikutusta on ollu poikaan, minkälainen sen isä on. Enkä mää ollu mikään malli-isä. Sitä mää tässä surenkin, että mitä helvettiä sitä kaikkien mänttien on pakko lapsia tehdä, kun sen näkee, mitä niistä tulee jos ei niitten kanssa osaa oikein olla. Se on niin helppo luikauttaa rasvat sisään, kun luonto vie variksenpoikaa varmaan pesään. Ja yleensä aina päissään.

No, kun poika pääsi pakollisista kouluista mää näin sitä samois paareis missä ittekin liikuin. Se hortoili tietenkin toisten nuorten kanssa, eikä me ”tunnettu” toisiamme. Se olis ollut liian kipeetä. Eikä meistä ollu oikein ryyppykavereiksikaan. Kerran mää jäin kätteleen sitä kun sillä näytti olevan jotain sutinaa jonkun likan kanssa. Mää kattelin, että kuinka se homman klaaraa. Vähän välttelevä se poika tahto olla kun se tyttö kiehnäs siinä. Mää aattelin, että se on jotain leikkiä siltä, mutta sit mä tajusin, että poikahan oli paniikissa. Poika oli muuten melko lunki tyyppi, pitkä ja hauskan näköinenkin, isäänsä tullu, kröhöm, mut noi naiset saatto olla siin sellanen heikko kohta. Sekin on varmaan jonkinlainen vamma. Se kimma oli just sen näkönen, että jos

olisin ollu kolkyt vuotta nuorempi, niin kyl olis kelvannut. Se tuli pojan syliin hajareisin, naamat vastakkain, niin ettei juur suurempaa vinkkiä enää olis voinu antaa, niin eikö mitä. Poika pomppaa ylös ja venkoilee jotain. Em mää sen jälkeen sitä o nähnykkään kun jätkäporukois.

Mut annas olla, Jesse meni lujaa alamäkeen. Vaikka se oli nuori, niin eräänä kesäiltana näin sen oikein sen metsäpupijengin kanssa istuskelemassa siin kirjaston ja vapaa-aikatalon välisessä puistossa. Ne oli vähän aikaa tuuliajolla kun se niitten metsikkö oli kaadettu sen Tuon laajennuksen takia. Siin se veti tottuneesti pullon suusta niin kun kokeneemmatkin. Kyllä mää ne muutkin tunsin. Ne oli ennen käyny monis Hervannan paareissa, mut sit ne oli siirtyny vaan siihen Kelan naapuriin ja siitä sitte kadulle. Siit mää vaan olin huolissani, kun Jessestä alko näkyyn päälle se aallonpohja. Sillä meni ryhti kasaan ja siitä tuli jotenkin semmonen matomainen. Iho oli huono ja tukka rasvanen. Hampaatkaan ei ollu enää niin valkoset kuin ennen. Ja sillä sentään oli nätti hammasrivi. Samallaiset kun äitellään. Mikä mää ny mikään oon toista arvosteleen, vanha juoppo ittekin, mutta jotenkin säälisti se, että nuori mies. Kaikkee sitä vois tässä elämässä tehdä jos osais ja tietäs, miten. Mää en osannu sitä neuvoo, muija taas luotti että elämä kyllä vie, ja niinhän se veikin. Omalla tavallaan.

Oli se kuulemma kerran yrittäny tappaa ittensä. Tämmöset jutut jotenkin aina löytää tiensä läheisten korviin. Pillereitä oli ottanu. Mutta ei ollu osannu napata heti oikeeta annosta niin että jäi henkiin. Oli vetäny kourallisen sillain että nukku heti ja homma jäi kesken. Alan miehet kattoo kellosta ja ottaa tasasin välein, niin että kunto säilyy kunnes riittävä määrä on ruumiissa. Siittä mää sille sanoin että em määkään oo sellasta koskaan tehny. Paitti kerran ostin Kaukajärven Rautiasta sinistä nailonköyttä. Mut mä törmäsin matkalla Veijoon ja se sai mut houkuteltua laulaan karaokee. Mä vein narun kellariin ja sinne se jäi. Paitti kerran käytettiin sitä auton hinauksessa, kun

veteraani-Mikon Primera ei lähteny pakkasaamuna käyntiin ja kaapeleita ei löytyny kummaltakaan. Nii, sitte mäa sanoin sille pojalle vielä että aina mäa oon sen verran töitä tehny että itte oon kaljani ostanu. Ja että ekkö sää sitte nää mitään järkee tässä elämässä. Se oli hiljaa vaan ja oli hiinä ja hiinä ettei ruvennu poraan. Nousi sitte ja meni tupakalle. Mää menin perässä ja pidin kans turpani kii. Tuntu että se mietti jotain ja kyl sit se olikin vähän hyväntuulisempi lopun iltaa.

En tiiä mikä sen sit sai aikaan mut se pläjäytti mun naamalle aikamoisen tällin kun kuulin että se oli menny jatkaan koulujaan. Se oli saanu tilapäisen katon päällensä Väkipyöränkadulta ja ajeli sieltä oikein nyssellä aikuislukioon vai mikä iltaoppikoulu se oli. Mää luulin, että se on samanlainen kahjo nin kun isänsäkin, mutta kai sillä sitte oli vähän älliäkin päässä. Olisko äitiltään saanu. Mää olin joutunut sairaalaan aivoinfraktin takia enkä päässy sen ylioppilasjuhliin. Oli niitä älliä ollu kuulemma siinä sen todistuksessakin. Se tuli moikkaan mua osastolle. Oli saatana oikein valkolakki päässä. Sillon mäa aattelin, että em mäa sitä täysin o pilannu.

Sit se oli saanu vuokra-asunnon Mikontalosta, ylimmästä kerroksesta. Mää join kahveeta siellä kerran ja kattelin Hervantaan. Yliopisto näky ikkunasta ja mäa en viittiny edes kysyä, mitä se siä opiskeli. En olis kuitenkaan ymmärtänyt höykäsen pöläystä. Mut siel se nyt oli. Oli oikein herra tulossa mun pojasta. Oli helvetin hyvä että olin pysyny välilöissä. Siltä vois joskus kinuta kaljarahat. Mää en voinu käsittää koko hommaa. Mää menin sielt suoraan Hämyyn Pirttiin, enkä laulanu sillä kertaa yhtään piisiä. Muut vähän katteli ihmeissään, että mikä mua vaivas. Mut mäa en ruvennu ylvästeleen. Ei siin ollu mun ansioo yhtään, et se poika pärjäs. Olis muut vaan tipauttanu mut äkkiä takas maan kamaralle. Pidin omana tietona. Mut tunsin mäa vähän ylpeyttä.

Mulla nappas sitte syövän maksaan ja siin vaihees vaimo etti ittelleen uuden

miehen. Se löysi jonkun raikulipojan jolla oli tatskat ja kaikki. Se oli olevinaan joku rokkijätkä mut teki se kuulemma oikein töitäkin. Ei sylkässy kuppiin sekään mut eihän se vaimokaan mikään nunna ollu. Muija sano ennen lähtöönsä et se ei rupee mua rullatuolissa työnteelen. Hoitakoon yhteiskunta. Sielhän mä olinkin pitkiä jaksoja Kaupin kupeessa hoidossa mut mul oli paljon hyviä jaksoja kans ja silloin palasin aina Hervantaan. Muijaa en nähny enää koskaan. Poika oli sentään herrasmies ja soitteli säännöllisesti. Se teki töitäkin jo johonkin firmaan enkä mä taaskaan kysyny tarkemmin. Mää ymmärsin enemmän ton roska-auton päälle.

Mää olin nimittäin parhaina päivinäni ollu lafkan nopein kuski. Siin ei nuoremmatkaan pärjänny mulle, kun mä kiskoin astioita haarukkaan. Ripee oli askel, jumalauta ja painava kaasujalka. Mää tein paskalenkin kaikkein vauhdikkaimmin. Ja tienasin eniten. Missähän nekin rahat on. Ei mul ollu koskaan edes kunnan vaatteita päälle pistää, saati että olis omaa asuntoo tai edes autoo. Tai olihan mulla auto mutta ei sillä mitään arvoa ole. Ei se mennyt katsastuksestakaan enää läpi. Oli kuulemma pohjasta läpittä ja saastutti kun Sernopyli. Jarruista ei ollu tietookaan. Ajelin määllä sillä silti, loppuun saakka.

Niin, poika, siittäähän mun piti vielä puhua. Mää olin kotona taas ja kävin Hämyssä harvakseltaan. Mää kuljin rollaattorilla enkä oikein uskaltanu ottaa kaljaa. Ne lääkkeet pisti mut niin huonoksi. Kahveeta ryystin ja pelasin telkkukeilaa. Kaverit siel puhu että ne olis nähny mun pojan jossain vähä huonos kunnos. Mää en uskonu sanaakaan ja mä sanoin niille, että se poika onkin vähä eri maata kun sää ja mä. Mut ne intti että se oli nähty siipi maassa ja kai käsikin vähän. Mulla alko herätä pahat aavistukset. Kyllähän mä Jessen keenit tiesin, multahan se oli ne saanu. En olis toivonu pojalle mitään takapakkia tässä vaiheessa. Äitekään ei ollu enää maisemissa. Rokkijätkä oli kuulemma mennyttä ja muija katteli asuntoo Turkista. Siihen kuulu karvaranne

samaan hintaan.

Ei ne väärässä ollu. Mää löysin pojan taas juopporemmistä. Ne loju siinä Tuuon sivuovella entisen Tapsantorin puolella. Nää oli jo uusia kaikki, mut kyl mää nekin tunsin. Ne ei tuntenut Jesseä kun Jesse tuli toisista piireistä, mutta ne sano, että Jesse oli ensin juottanu niitä ja sitte ne oli juottanu Jesseä ja sitte kantanu sitä välillä Ahvenisjärven rantaan oksentaan. Ne oli ihmetelly pojan siistiä olemusta, mut kun sillä oli ollu rahaa, nin eipä ne ollu viittiny enempiä kysellä. Poika oli menny veltoks ja oli jo ihan pee aa. Sitä oli kuulemma saanu raahata mukana ja sanoivat että olivat vaan mielissään, jos veisin sen siittä veke. Mää kannoin pojan kämpilleni ja panin sänkyyn. Seurasin sitä siinä, että kuoleeko vai nouseeko tolpileen. Pahalta se näytti.

Se nukku vuorokauden yhteen putkeen. Mää vähän riisuin sitä ja kääntelin ettei oksenna suuhunsa. Sit se rupes pyöritteleen silmiään ja kun se tuns mut, mää näin kuinka se romahti. Siin oli varmaan häpeetä siittä sen omasta tilasta ja sit siittä että isä oli näkemässä. Ja sit siinä oli varmaan vähän sellasta tuhlaajapojan kotiinpaluumeinikiä kans. Mut sit se rauhottu. Se oli ny turvassa. Mää tunsin sympaattia sitä kohtaan ja kerrankin sain olla nin kun oikee isä ja huolehtia siittä nin kun olis varmaan pitäny jo sillan aikanaan. Mut siin se ny oli ja mää hoitelin sitä.

Mää autoin sen suihkuun ja siittä tuli kuin tulikin ihan ihmisen näkönen. Mää vein sen kuteet taloyhtiön pesulaan. Siel yks muori autto mua pyykkien kanssa. Se ihmetteli että onpas hienot vaatteet ja ihan veressä, kurassa ja oksennuksessa. Hyvä ettei puhki oo. Mää tarjosin sille muorille usein kahveet kämpilläni ja se jäi joskus kokkaankin. Se osas tehdä ruskeakastikkeekin sillain ettei jauhot palanu. Se halus nykkien tulla kattoon poikaa ja autteleen. Mää aattelin että hyvähän se on jos tulee. Poika pälyyli sitä peiton alta mut ei välittäny. Muori teki keittoo. Se oli tosi hyvää ja mää söin ittekkien sitä. Kanaa siinä ainakin oli ja jotain muuta. Poika veti muutaman lusikallisen

mut ei siitä menny kauaa kun se oksensi kaikki ulos. Sil oli varmaan sisuskalut sökönä. Muori sano että pitäskö se viedä lekuriin mut mää sanoin, että mää tien ton tunteen. Se menee muutamassa päivässä ohi.

Nin kun menikin. Jesse rupes syömään mutta nukku enimmäkseen. Muori vaihto sille lakanat ja mää sain sen patistettua parturiin Naskalin pojalle. Sillä mää ittekin kävin. Mää annoin sille rahat kun ei sillä ollu ittellään mitään mukana. Yhtenä aamuna sitte me istuttiin keittiön pöydän ääressä ja se kiitteli mua ja sano että sen pitäs mennä takas. Pitäs mennä kattoon onko koulu vielä pystyssä ja vieläkö on työpaikka tallella. Mää kysyin siltä että mikä sen sitte oikein tuli kun se sillain taantu. Ei se osannu vastata. Sano vaan että elämä on niin helvetin vaikeeta. No, noi nuoret ottaa sen raskaammin. Meikäläinen ei enää jaksanu ressata.

Mää jouduin takas hoitokotiin. Oli löytyny jotain etäpesiä ja mää aattelin että kyllä tästä jo joutaa mennä. Halusin vaan nähdä että poika pärjää. Naista sen elämässä ei ollu vielääkään näkyny. Lapsenlapsia tuskin ehtisin näkeen. Mut sitte tuli jytky. Se sano menneensä naimisiin. Sillon mää tirautin ensimmäisen kyyneleeni. Hoitsut tuli kattoon että kualenko mää, mut mää kerroin niillekin uutiset ja ne onnittelii mua lämpimästi. Ne sano että mää oon onnekas. Ei pelkästää pojan takia vaan terveydentilan myös. Hoidot oli tehonnu muhun hyvin vaikka yleensä mun tapauksessa ennuste oli huono. Voisin ihan hyvin vielä nähdäkin lapsenlapseni.

No, kun mää sitte taas pääsin kotiin mää pyysin pojan kahveelle ja esitteleen miniää. Jännitti ihan saatanasti. Minkälainen se mahtaa olla. Kai se sieltä on paremmista piireistä, jos se sen siel koulul on tavannu. Mää itte aikanaan tapasin entisen muijani Sahalahdella, mistä mää oon kotosinkin. Se oli yks niistä likoista jotka tuli aina sinne kioskin kulmalle niin kun me jätkätkin. Sit vaan yks ilta kun oltiin juotu kaljaa me mentiin paneen ja siitä eteenpäin kaikki oli selvää. Muutettiin Hervantaan ja saatiin

töitä.

Sovittiin sitte sunnuntaiks rehvit pojan kanssa kolmeks iltapäivällä ja määh ehkutin koko aamun Hämyssä, kuinka pojalla on ny morsiankin että on päässy elämän syrjään kiinni nin kun siltäkin puoleltaan sitte. Toiset katto nenänvartta pitkin ja sano että on heilläkin lapsenlapsia vaikka kuinka paljon. Osa istuu täälläkin. Mää en kuunnellu, oli niin täpinöissäni. Lauloin Tapsa Rautavaaran Häävalssin ja Mamsteenin Auringon lapset ja kun kello tuli kolme nin koko pöytä taputti käsiään. Ei laululle vaan sille kun mä sanoin että ny mä lähden.

Ehdin ennen poikaa ja panin kahveen tippuun. Olin ostanu kaks viineriäkin Lindin paistopisteestä. Itte määh en niin välittäny makeesta. Pari kaljaa määh varasin, jos satun tartteen. Pojalle ei parane tarjota, sortuu vielä. Sitte ovikello soi ja määh otin parhaimman hymyni naamalle, sen minkä määh aina otan kun naisia tulee vastaan. Avasin oven, poika seiso siinä ja vieressä oli joku jätkä. ”Hä”, multa pääsi. Ne katteli mun hämmästynttä ilmettä ja nautiskeli tilanteesta. Kumaraan menny vanha isä menneestä maailmasta siinä kahden nuoren vastaviihityn homomiehen edessä. Mää olin niin sekasin, etten hallinnu tunteitani ollenkaan. Käskin vaan sisään ja seisoin kun astalolla aivoon lyötynä.

Pojat otti sitte itte tilanteen haltuunsa. Jesse esitteli mut ja sitte miehensä. Miehensä! Mun pojalla on mies, määh sain tajuntaani. Mää menin ihan vetämättömäks. Näytin kädelläni vaan keittiöön, mihin määh olin kattanu kolme kuppia ja kastettavat. Itte määh menin olohuoneeseen ja lysähdin sohvalle. Mää en tienny mitä ajatella. Ei tää kyllä menny yhtään nin kun määh olin ajatellu. Pojat jutteli siel keittiössä jotain hyväntuulisesti ja lupsakkaasti. Ne anto mulle aikaa. Ne otti tullessaan sen riskin, että määh en tajuais ehkä koskaan, eikä ne nin väärässä ollukkaan. Tää homostelukulttuuri ei mahtunu mun tajuntaan ollenkaan.

Sillon kun mä olin nuori, ei semmosia ollukkaan. Ensinnäkin niitä sanottiin hinteiks ja ei niitä kukaan ollu oikeasti nähny. Puhetta vaan kuultiin. Lespoja oli alkanu näkyyn Hervannassakin ja sen mä jotenkin ymmärsin. Ei se oo vastemmielistä kattoo jos akat suutelee, mut mä meinaan oksentaa jos äijät koskee toisiinsa enempää kun jalkapalloilijat sillon kun on maalin tehny. Lespothan ei peitelly muutenkaan, niistä näki heti mitä ne oli kun toinen oli siili ja toisella oli tukka. Eihän mun elämä ny muutenkaan menny niin kun Römpsöössä, mutta että kuinka mä olin iloinnu tosta mun pojasta. Sillon kun se oli katujätkänä, mä pidin sitä luonnollisena seurauksena siitä että syntyy mun pojaks. Sit kun se selvis siitä ja meni ylemmäks kun mä ikinä olin osannu kuvitellakaan, nin mä olin että jes. Mun villeimmissä unelmissani mä olin nähny että mä olisin saanu pojan puhuttua meille töihin. Oltas kierretty roska-autoilla yhdessä näit piirejä. Se olis voinu ottaa Kaukajärven ja mä Hervannan ja käyty yhdessä Munkkimiehillä kahveella.

Nyt kaikki romahti. Mitä mä sanon Hämyssä. En mä voi sinne enää mennä. En mä kehtaa näyttää naamaani Hervannassa ollenkaan. Kaikki ne puheet, miniä ja lapsenlapset, pyh. Mitä mä teen semmosella pojalla. Mitä hyötyä siitä on että se on maisteri ja mitä kaikkee jos se on homo. Semmosta lapsenlasta mä en halua nähdäkkään jos ne jostain sen hommaa. Oikee laps on sellanen joka on tullu pojan tai likan omista aineksista ja nussittu luonnollisella menetelmällä vastakkaista sukupolvee olevan kumppanuksen kanssa. No, koeputkimukula vielä menis. Niitä rupes putkahtaan sillon seitkytluvulla ihan meille tavallisillekin ihmisille.

Mää aattelin että antaa olla. Em mä jaks enää. Mun kunto huononi uudestaan ja poikakin piti välimatkaa. Kerran se soitti eikä puhunu ittestään mitään. Kyseli vaan mun kuulumisia. Mää olin alkanu laskeen alleni ja lääkäri sano että ei me enää kauaa. Mää pyysin armopiikkiä mutta sanovat ettei saa antaa. Ei edes auttaa. Mää kysyin että

minkälaisista mun loppuajasta tulee. Kipulääkettä voidaan antaa mutta voi olla että et pysty pahemmin pyytään. Puheenikin kuulemma sammalsi niin että Eki sano joka tuli käymään että mä puhun epäselvästi kuin se entinen pappi joka suuhunsa jutteli. Mää pyysin Ekiäkin että kurista mut, mut se pudisti päätään eikä sekään viittiny enää käydä. Veijo ja Dööti-Harry toi mulle maksalaatikkoo, kun kuuli että omaa ei enää ole. Se huvitti vähän. Muori istu mun sängynlaidalla ja kuto sukkaa. Se oli ruvennu musta huolehtiin. Mää olin aika tuskanen ja mä pyysin että muori soittas pojalle.

Jesse tuli käymään ja mä sanoin että voit sää sen sulhaseskin ottaa. Mitä mä enää välitän. Maailma menee menojaan ja mä sen mukana. Eläkööt seuraavat miten tahtoo. Poika sano että hän vois maksaa mut Pelkiaan jossa mulle voitaa tehdä etuaasia jos mä haluaisin. Poika oli jo valmistunu, hommissa ulkomailla jossain Susseksissa ja tienas rutosi. Em mä muuta enää toivo, mä sanoin. Se järjesti asian ja me lähettiin tänne nelistään. Poika, sen kaveri, muori ja mä. Poika sopi asiat että mut tuhkataan täällä ja he vie mut kotiin ja mä esitin, ja esitän, toivomuksen että mut ripoteltas Suolijärvelle. Poika lupas selvittää asiaa. Jos se ei käy, nin sitte jonnekkin Hervannan mettiin. Niitähän riittää. Paitti mitä ny ratikan tieltä ja Lintuhytistä raivataan.

Mää makaan ny täällä Pelkialaisella yksityislinikalla ja mä käskin pojan sanoon niille kun tultiin että ei tää oo mikään lomareissu. Että heti kun vaan muut saa ittensä koottua nin iske kiinni vaan. Mää sanoin pojalle, että on tää sunkin elämäs ollu aikamoinen selviytymistarina, että siitä sais vaikka romaanin. ”Ehei”, poika sano ja lisäs että mun tarina on yhtälaila kertomisen arvonen. Muori otti kynän ja paperia ja sano että kerro ny tarinas. ”Mää lähetän tän Hervannan ja Kaukajärven kirjoituskilpailuun. Vaikka tää onkin tosi tarina, nin ei ne sitä silti usko. Sepitteeks luulevat”, se sano. ”Mutta eikös poika mielummin”, mä sanoin. ”Sehän se lukenu mies on.” ”Em mä voi”, poika sano. ”Em mä o hervantalainen, enää.”